

Wat is Waarheid? - Nummer Eén

Het Kader van de Waarheid: Openbaring, Profetische Parallellen en de Alfa en de Omega

Jeff Pippenger

2023-08-05

Voordat wij het onderwerp behandelen van wat waarheid is, merken wij op dat wij deze studie zijn begonnen met de eerste drie verzen van Openbaring hoofdstuk één, en daarna een artikel over Elia hebben toegevoegd. Enkele doeleinden van deze studies zijn het vaststellen van de rol van de Verenigde Staten in de profetie, het ontsluiten van de boodschap van de Openbaring van Jezus Christus, het onderkennen van de rol van profeten als symbolen van Gods volk, en het overwegen van de implicaties van wat het betekent dat Jezus de Alfa is. Wij hebben aangetoond dat de eerste drie verzen van Openbaring overeenstemmen met en in lijn zijn met de laatste verzen van Openbaring, en in beide gevallen, zowel aan het begin als aan het einde, identificeert Jezus Zichzelf als de Alfa en de Omega, het begin en het einde, de eerste en de laatste.

Wij maakten in de tweede studie gebruik van een korte bespreking van Elia om aan te tonen dat de openingsverzen van de Bijbel overeenstemmen met de slotverzen van zowel het Oude als het Nieuwe Testament, en voorts dat ook de openingsverzen van het Nieuwe Testament overeenstemmen met het begin of het einde, op welke wijze men de Bijbel ook wenst te beschouwen, hetzij als geheel, hetzij als twee Testamenten.

Een ander punt dat wij trachten uit te werken, is het inzicht dat de Godheid erdoorheen de geschiedenis aan heeft gewerkt om de godheid geleidelijk te openbaren. Daarom hebben wij opgemerkt dat, naarmate de tijd voortschrijdt binnen het bijbelse thema van de verbondsgeschiedenis, God stap voor stap steeds meer van Zijn karakter heeft geopenbaard door de symboliek van Zijn verschillende namen. De almachtige God sprak tot Abraham, en dezelfde God sprak tot Mozes, maar deelde Mozes mee dat Zijn naam van toen af aan bekend zou zijn als Jehovah. Toen Christus vervolgens kwam, stelde Hij Zichzelf voor met een naam die in het Oude Testament onbekend was, afgezien van één vermelding van die naam door een Babyloniër in Daniël hoofdstuk drie. Jezus maakte niet alleen bekend dat Hij de eniggeborene van de Vader was, maar Hij identificeerde Zich in die bijzondere verbondsgeschiedenis ook als de Zoon des mensen. God gaf het Milleritische Adventisme eveneens een naam toen Hij met het begin van het Adventisme in verbond trad.

‘In deze tijd, nu wij het einde zo nabij zijn, zouden wij in de praktijk dan zó aan de wereld gelijk worden dat men tevergeefs zal uitzien naar Gods volk, dat Zijn naam draagt? Zou iemand onze kenmerkende eigenschappen als Gods uitverkoren volk verkopen voor enig voordeel dat de wereld te bieden heeft? Zou de gunst van hen die de wet van God overtreden, als iets van grote waarde worden beschouwd? Zouden zij die de Heere Zijn volk heeft genoemd, menen dat er enige macht is hoger dan de grote IK BEN? Zouden wij trachten de onderscheidende geloofspunten uit te wissen die ons tot Zevendedagsadventisten hebben

gemaakt?’ Evangelism, 121.

De naam die aan de Zevendedagsadventisten werd gegeven, is door de Heer gegeven, en zuster White verwijst vaak naar adventisten als Gods met een naam aangeduide volk. „Denominated” betekent: van een naam voorzien zijn. De enige twee kerken die zuster White als Gods met een naam aangeduide volk identificeert, zijn het oude Israël en het moderne Israël.

Daarom stel ik, terwijl wij voortgaan in onze studie van het boek Openbaring, voor dat de „nieuwe naam” die aan de Filadelfiërs wordt geopenbaard, die eveneens worden voorgesteld als de honderd vierenveertigduizend, een groot deel vormt van het profetische geheim dat vlak vóór het sluiten van de genadetijd wordt ontzegd.

Wie overwint, hem zal Ik maken tot een zuil in de tempel van mijn God, en hij zal daaruit geenszins meer weggaan; en Ik zal op hem schrijven de naam van mijn God, en de naam van de stad van mijn God, het nieuwe Jeruzalem, dat uit de hemel van mijn God nederdaalt; en Ik zal op hem mijn nieuwe naam schrijven. Wie een oor heeft, laat hij horen wat de Geest tot de gemeenten zegt. Openbaring 3:12, 13.

De laatste waarschuwingsboodschap is de boodschap van de Openbaring van Jezus Christus, en zij is een openbaring van Zijn karakter.

„Zij die wachten op de komst van de Bruidegom, moeten tot het volk zeggen: ‘Zie, uw God.’ De laatste stralen van barmhartig licht, de laatste boodschap van genade die aan de wereld moet worden gegeven, zijn een openbaring van Zijn liefdeskarakter. De kinderen van God moeten Zijn heerlijkheid openbaren. In hun eigen leven en karakter moeten zij laten zien wat de genade van God voor hen heeft gedaan.” Lessen uit het leven van alledag, 415, 416.

Wij hebben nog veel meer te boek te stellen aangaande Jezus als het Woord, maar wij zullen ons nu bezighouden met het woord ‘waarheid’. Het verstaan van de “waarheid”, en ook van het woord “waarheid”, en ook van de letters die gebruikt worden om “een woord der waarheid” te vormen, is een verstaan van het karakter van Christus.

Pilatus dan zeide tot Hem: Zijt Gij dan een koning? Jezus antwoordde: Gij zegt dat Ik een koning ben. Hiertoe ben Ik geboren, en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen, opdat Ik van de waarheid getuigenis zou geven. Een ieder die uit de waarheid is, hoort Mijn stem. Pilatus zeide tot Hem: Wat is waarheid? En toen hij dit gezegd had, ging hij wederom naar buiten tot de Joden en zeide tot hen: Ik vind in Hem in het geheel geen schuld. Johannes 18:37, 38.

Het Griekse woord dat in het vers als “waarheid” is vertaald, is afgeleid van een Hebreeuws woord dat ook een letter en zelfs een getal is. De eerste letter van het Hebreeuwse alfabet is ‘aleph’. In feite zijn de eerste twee letters van het Hebreeuwse alfabet “aleph” en “beth”, en zij vertonen grote overeenkomst met de eerste twee letters in het Grieks, namelijk alfa en bèta. Samen vormen zij de stam van het woord “alfabet”. Het woord “alfa” (afkomstig van de Hebreeuwse letter aleph) wordt daarom gebruikt als een letter, een woord, een getal en ook als een van de vele namen van Jezus.

Toen Pilatus de vraag stelde: „Wat is waarheid?”, had Jezus hem reeds gezegd dat de reden waarom Hij „in de wereld gekomen” was, en ook de reden waarom Hij „geboren” was, daarin

bestond getuigenis af te leggen van de „waarheid”. Hij voegde eraan toe dat „eenieder die uit de waarheid is” Zijn stem hoort.

Zalig is hij die leest, en zij die de woorden van deze profetie horen en bewaren wat daarin geschreven staat; want de tijd is nabij. Openbaring 1:3.

WAARHEID: G225—Van G227; waarheid: – waar, X waarlijk, waarheid, waarachtigheid. G227—Van G1 (als een ontkennend partikel) en G2990; waar (als niet verbergend): – waar, waarlijk, waarheid. G1; A. Van Hebreeuwse oorsprong; de eerste letter van het alfabet: slechts figuurlijk (vanwege het gebruik als cijfer) de eerste. Alfa.

Jezus zeide tot hem: Ik ben de weg, de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij. Johannes 14:6.

Toen Jezus zei: “Ik ben ... de waarheid”, zei Hij daarmee dat Hij een letter, een getal en een woord was; want de letter alfa, en het woord alfa, en het getal alfa zijn alle „waarheid”. In het boek Daniël openbaarde Christus Zichzelf als de wonderbare teller, hetgeen de betekenis is van het Hebreeuwse woord „Palmoni”, dat in Daniël acht vertaald wordt als „de zekere heilige die sprak”.

Toen hoorde ik een heilige spreken, en een andere heilige zei tot die bepaalde heilige die sprak: Hoe lang zal het gezicht duren aangaande het dagelijks offer, en de overtreding der verwoesting, om zowel het heiligdom als het leger prijs te geven om vertreden te worden? En hij zei tot mij: Tot tweeduizend en driehonderd dagen; daarna zal het heiligdom gereinigd worden. Daniël 8:13, 14.

Die „gewisse heilige” in vers dertien is „Palmoni” — de wonderlijke teller, of de teller van verborgenheden. In deze twee verzen worden de profetie van de 2300 jaren en de twee profetieën van 2520 jaren uiteengezet. De 2300 jaren hebben betrekking op het „heiligdom” en de twee profetieën van 2520 jaren hebben betrekking op de „heirschare”, want zowel het heiligdom als de heirschare zouden door Rome vertreden worden. De profetie van 2520 jaren vertegenwoordigt een vertreding van Gods heiligdom en volk. Drie diepzinnige, onderling verbonden profetieën die op tijd gebaseerd zijn, juist op dat punt in de Bijbel waar Jezus Zichzelf bekendmaakt als de wonderlijke teller van verborgenheden. Het is niet eenvoudigweg zo dat Hij juist deze twee verzen koos om Zichzelf voor te stellen als de Meester van de tijd, maar de twee verzen waarin Hij Zich openbaart, wijzen ook de tijd aan waarop Hij in een verbond zou treden met het moderne geestelijke Israël, en die twee verzen zijn tevens het fundament en de centrale pijler van het adventisme.

“De Schrifttekst die boven alle andere zowel het fundament als de centrale pijler van het adventsgeloof was geweest, was de verklaring: ‘Tot tweeduizend driehonderd dagen; dan zal het heiligdom gereinigd worden.’ [Daniël 8:14.]” De Grote Strijd, 409.

Ten tijde van het einde in 1798 werd het boek Daniël ontzegd en verscheen de boodschap van de eerste engel in de geschiedenis, waarmee de toename van profetische kennis werd gemarkeerd die plaatsvond in de tijd van de Milleritische beweging, welke het begin was van het Zevendedagsadventisme. Toen het boek Daniël voor de Millerieten werd ontzegd, werd een

boodschap van Palmoni—een boodschap van tijd—begrepen. Gods Woord faalt nooit, en het verbindt altijd het einde met het begin. Daarom zal er aan het einde van het adventisme zeer zeker een openbaring van Zijn karakter zijn, zoals die er was in de Milleritische geschiedenis. Dit feit is gegrond op het begin en het einde van het adventisme, maar het is ook gegrond op de uitgesproken relatie van het boek Daniël met het boek Openbaring. Daniël en Openbaring vertegenwoordigen één boek, en in die voorstelling zijn zij twee getuigen, waarbij de eerste Daniël is en de laatste Openbaring.

„De boeken Daniël en Openbaring zijn één. Het ene is een profetie, het andere een openbaring; het ene een verzegeld boek, het andere een geopend boek.” Seventh-day Adventist Bible Commentary, deel 7, 972.

Daniël en Openbaring zijn twee boeken die één boek vormen, op dezelfde wijze als de Bijbel één boek is, verdeeld in Oud en Nieuw, of begin en einde. In Openbaring elf zijn de twee getuigen die worden voorgesteld als Mozes en Elia, het Oude en het Nieuwe Testament.

“Betreffende de twee getuigen verklaart de profeet verder: ‘Dezen zijn de twee olijfbomen en de twee kandelaars, staande voor de God der aarde.’ ‘Uw woord,’ zei de psalmist, ‘is een lamp voor mijn voet en een licht op mijn pad.’ Openbaring 11:4; Psalm 119:105. De twee getuigen vertegenwoordigen de Schriften van het Oude en het Nieuwe Testament.” De Grote Strijd, 267.

Daniël en Johannes zijn twee getuigen die beiden werden vervolgd, beiden gevangen werden weggevoerd, beiden dezelfde lijn van profetische geschiedenis kregen opgetekend, beiden de honderd vierenveertigduizend vertegenwoordigen, beiden leefden in de nasleep van de verwoesting van Jeruzalem, beiden symbolen van dood en opstanding, (Johannes door de kokende olie en Daniël door de leeuwenkuil).

Daniël wijst op een bijzondere openbaring van het karakter van Christus, en hij doet dit in de twee verzen die de inspiratie de „centrale pijler en grondslag” van de Kerk der Zevende-dags Adventisten noemt. Die twee verzen waren de „sluitsteen”, de laatste steen die in de fundamenten werd geplaatst, welke werden voorgesteld door het werk van William Miller. Met die sluitsteen kwam het inzicht in het hemelse heiligdom, de wet van God, de sabbat, het onderzoekend oordeel en de drie engelen van Openbaring veertien. Daniël is het begin van het boek, Johannes is het einde.

Johannes’ geschrift zal een openbaring van Christus’ karakter aan het einde van het adventisme aanduiden. Aan het begin van het moderne Israël openbaarde Hij Zich als de Wonderbare Telspecialist, de Schepper van al wat wiskundig is, en aan het einde van het moderne Israël openbaart Hij Zich als de wonderbare taalkundige. Hij is de Schepper van alles wat met taal verband houdt, of het nu de structuur van taal betreft, de grammaticale regels, de woorden, of zelfs de letters van het alfabet. Hij schiep de communicatie die door woorden tot stand wordt gebracht, beheerst door grammaticale regels, hetzij geschreven, hetzij gesproken, opgetekend met een alfabet dat naar Zijn ontwerp was, en boven dat alles uit—Hij is het Woord. Door dat Woord verandert Hij blinde, onvoorbereide Laodicezen in geheiligde Filadelfiërs.

Heilig hen door Uw waarheid; Uw woord is de waarheid. Johannes 17:17.

Het woord dat als „heiligen” wordt vertaald, betekent heilig maken. De honderdvierenveertigduizend zullen heilig zijn, en zij zullen die toestand van karakter hebben bereikt door de „waarheid”, of, men zou kunnen zeggen, door zijn „woord”, want Jezus is het Woord en Hij is de waarheid.

In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God. Dit was in den beginne bij God. Alle dingen zijn door Hetzelve gemaakt; en zonder Hetzelve is geen ding gemaakt, dat gemaakt is. Johannes 1:1–3.

Merk op dat dit het eerste is wat Johannes in zijn evangelie schrijft. Het vertoont uiteraard een parallel met het eerste wat in Genesis geschreven staat. Het voegt iets toe aan het getuigenis door duidelijker te identificeren wat in Genesis één wordt vermeld.

In den beginne schiep God de hemel en de aarde. Genesis 1:1.

Het woord dat in vers één met „God” is vertaald, staat in het meervoud en maakt aldus reeds vanaf het allereerste „begin” duidelijk dat God meer dan één is. „In den beginne” was in het Evangelie van Johannes het Woord bij God en was het Woord God. En het Woord was de Schepper.

Jezus is het Woord, en Hij heeft de Bijbel voortgebracht door goddelijkheid met menselijkheid te verenigen—de goddelijkheid vertegenwoordigd door de Heilige Geest en de menselijkheid in de persoon van hen die de woorden schreven in de boeken die naar de gemeenten gezonden moesten worden. Zo is de Bijbel, evenals Jezus, een vereniging van menselijkheid en goddelijkheid. De Bijbel is, ondanks de betrokkenheid van gevallen, vleeselijke mensen, heilig, en daarom waren ook de mannen die hem te boek stelden heilig.

En wij hebben het profetische woord, dat zeer vast is, en gij doet wel daarop acht te geven als op een licht dat schijnt in een duistere plaats, totdat de dag aanlichte en de morgenster opga in uw harten; dit eerst wetende, dat geen profetie der Schrift van eigen uitlegging is. Want de profetie is voortijds niet voortgebracht door den wil van een mens, maar heilige mensen Gods hebben, door den Heiligen Geest gedreven zijnde, gesproken. 2 Petrus 1:19–21.

Hoewel de profeten heilige mannen waren, bleven zij toch gevallen mensen, want allen hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods. Niettemin is de Bijbel een combinatie van goddelijkheid en menselijkheid, en hij is heilig, want het Woord van God kwam om in Zijn leven en in Zijn geschreven Woord te tonen dat menselijkheid verenigd met goddelijkheid niet zondigt. Wat van de Bijbel waar is, is van Christus waar, want Hij is de Bijbel.

Jezus nam zondig vlees op Zich en zondigde nooit; zo gaf Hij het voorbeeld dat de mensheid, verenigd met de goddelijkheid, niet zondigt.

„Het verhaal van Bethlehem is een onuitputtelijk thema. Daarin ligt ‘de diepte van de rijkdom, zowel van de wijsheid als van de kennis van God’ verborgen. Romeinen 11:33. Wij verwonderen ons over het offer van de Heiland, dat Hij de troon van de hemel verruilde voor de kribbe, en de gemeenschap met aanbeddende engelen voor de dieren van de stal. Menselijke

hoogmoed en zelfgenoegzaamheid staan in Zijn tegenwoordigheid beschaamd. Toch was dit slechts het begin van Zijn wonderbare vernedering. Het zou voor de Zoon van God een bijna oneindige vernedering zijn geweest de menselijke natuur aan te nemen, zelfs toen Adam nog in zijn onschuld in Eden stond. Maar Jezus aanvaardde de menselijkheid toen het menselijk geslacht door vierduizend jaar zonde verzwakt was. Zoals ieder kind van Adam aanvaardde Hij de gevolgen van de werking van de grote wet der erfelijkheid. Wat die gevolgen waren, wordt getoond in de geschiedenis van Zijn aardse voorouders. Met zulk een erfelijkheid kwam Hij om in onze smarten en verzoeken te delen en ons het voorbeeld te geven van een zondeloos leven.” The Desire of Ages, 48.

Jezus is het Woord, en zowel Jezus als de Bijbel vormen een vereniging van menselijkheid en goddelijkheid. Toen Jezus in de loop der eeuwen de Bijbel voortbracht, legde Hij daarin regels neer opdat zij die horen willen, zouden horen. De regels die de Bijbel beheersen, zijn tevens eigenschappen van Zijn karakter.

„In de Openbaring komen alle boeken van de Bijbel samen en eindigen zij. Hier is de aanvulling op het boek Daniël.” Handelingen van de Apostelen, 585.

Het woord „aanvulling” betekent tot volmaaktheid brengen. Het getuigenis van Daniël eindigt in Openbaring, waardoor het getuigenis van Daniël het begin is en Openbaring het einde. Het begin van Openbaring wordt herhaald aan het einde van Openbaring, en in het eerste vers van Daniël hoofdstuk één is er oorlog tussen het letterlijke Israël en het letterlijke Babylon, waarin Babylon overwint; maar aan het einde van de genadetijdsgeschiedenis in Daniël 11:45, 12:1 is het geestelijke Babylon in oorlog met het geestelijke Israël en uiteindelijk verliest Babylon en zegeviert Israël. Zoals bij Johannes in de Openbaring stemt het begin van Daniëls getuigenis overeen met het einde van zijn getuigenis. Wat is dan waarheid?

Leer is een woord dat aanduidt wat een groep gelovigen als juist verstaat. Het doel of gebruik ervan is niet beperkt tot de Bijbel of het christendom. In het zogenoemde christendom zijn er waarschijnlijk meer valse „leren” dan ware, want het geestelijke Babylon, het pausdom, is een kooi van elke onreine en hatelijke vogel, en die vogels beelden het kwaad uit, dat door kerken in stand wordt gehouden en toegedekt door valse leren, zoals dat de wet zou zijn afgeschaft. Maar er is ware leer.

“De gedachten van de Bereeërs werden niet vernauwd door vooroordeel. Zij waren bereid de waarachtigheid te onderzoeken van de leerstellingen die door de apostelen werden verkondigd. Zij bestudeerden de Bijbel, niet uit nieuwsgierigheid, maar opdat zij zouden leren wat er geschreven stond aangaande de beloofde Messias. Dagelijks onderzochten zij de geïnspireerde geschriften, en terwijl zij Schrift met Schrift vergeleken, waren hemelse engelen aan hun zijde, die hun verstand verlichtten en indruk maakten op hun harten.

“Overal waar de waarheden van het evangelie worden verkondigd, worden zij die oprecht verlangen het rechte te doen, ertoe geleid de Schriften ijverig te onderzoeken. Indien in de slottaferelen van de geschiedenis dezer aarde degenen aan wie beproevende waarheden worden verkondigd, het voorbeeld der Bereeërs zouden volgen, dagelijks de Schriften onderzoekend en de hun gebrachte boodschappen toetsend aan Gods woord, dan zou er heden een groot

aantal zijn dat trouw is aan de voorschriften van Gods wet, waar er nu betrekkelijk weinigen zijn. Maar wanneer onpopulaire Bijbelse waarheden worden voorgehouden, weigeren velen dit onderzoek in te stellen. Hoewel zij niet in staat zijn de duidelijke leringen der Schrift te weerleggen, tonen zij niettemin de grootste tegenzin om de aangevoerde bewijzen te bestuderen. Sommigen nemen aan dat, zelfs indien deze leerstellingen inderdaad waar zijn, het er weinig toe doet of zij het nieuwe licht al dan niet aannemen, en zij houden vast aan aangename verzinsels waarvan de vijand zich bedient om zielen op een dwaalweg te voeren. Zo worden hun gedachten door dwaling verblind, en raken zij van de hemel gescheiden.”

„Allen zal geoordeeld worden naar het licht dat hun is gegeven. De Heere zendt Zijn boodschappers uit met een boodschap van zaligheid, en wie haar horen, zal Hij verantwoordelijk houden voor de wijze waarop zij de woorden van Zijn dienstknechten behandelen. Zij die oprecht naar de waarheid zoeken, zullen in het licht van Gods woord de hun voorgelegde leerstellingen nauwkeurig onderzoeken.” Handelingen van de Apostelen, 231, 232.

Er zijn „leerstellingen” die de „waarheden van het evangelie” zijn, en zij moeten worden onderzocht. Sommige, zo niet alle, zijn „beproevende waarheden”. De sabbat is een gemakkelijk te begrijpen beproevende waarheid. Er zijn ware en valse leerstellingen. Sommige van de ware leerstellingen vormen een toets voor hen die ze horen. Er is ook een soort waarheid die voor een bepaalde tijdperiode bestemd is. Deze waarheden worden „tegenwoordige waarheid” genoemd.

„Er zijn vele kostbare waarheden vervat in het Woord van God, maar het is de ‘tegenwoordige waarheid’ die de kudde thans nodig heeft. Ik heb het gevaar gezien dat de boodschappers afdwalen van de belangrijke punten van de tegenwoordige waarheid om stil te staan bij onderwerpen die er niet op berekend zijn de kudde te verenigen en de ziel te heiligen. Satan zal hier elk mogelijk voordeel aangrijpen om de zaak schade toe te brengen.

“Maar onderwerpen als het heiligdom, in verband met de 2300 dagen, de geboden van God en het geloof van Jezus, zijn uitermate geschikt om de vroegere Adventbeweging te verklaren en te tonen wat onze huidige positie is, het geloof van de twijfelende te bevestigen en zekerheid te geven aangaande de heerlijke toekomst. Deze, zo heb ik dikwijls gezien, waren de voornaamste onderwerpen waarbij de boodschappers moesten stilstaan.” Early Writings, 63.

Adventisten wendde deze passage vaak aan om te ontwijken wat zij in werkelijkheid zegt. Zij betogen dat al wat in onze boodschappen van „tegenwoordige waarheid” beklemtoond behoort te worden, het heiligdom, de 2300 dagen, de geboden en het geloof van Jezus is. Zij voeren deze stelling aan om te ontgaan wat aangaande deze vier onderwerpen wordt aangeduid.

Het doel van deze vier grote waarheden is dat zij “volkomen berekend zijn om de vroegere adventbeweging te verklaren en te tonen wat onze huidige positie is, het geloof van de twijfelende te bevestigen en zekerheid te geven aangaande de heerlijke toekomst.” Deze vier leerstellingen van de tegenwoordige waarheid zijn bedoeld om te tonen dat het begin van het adventisme (de vroegere adventbeweging) het einde van het adventisme (onze huidige positie) illustreert. Deze vier fundamentele leerstellingen zijn “volkomen berekend” om het beginsel te verklaren dat het einde door het begin wordt uitgebeeld. Volgens deze geïnspireerde passage is dit de

“tegenwoordige waarheid” die de “kudde nu nodig heeft.”

Het oude Israël is het begin van Israël en het moderne Israël is het einde. Het oude, letterlijke Israël was een type van het Zevendedags-Adventistische volk vanaf de tijd van het einde in 1798 tot aan de zondagwet. Vóór de eerste komst van Christus was de „tegenwoordige waarheid” voor de Joden onzichtbaar, want zij waren blind (Laodiceïsch) vanwege hun afhankelijkheid van gebruiken en overleveringen.

„Wij willen de tijd verstaan waarin wij leven. Wij verstaan die niet eens ten halve. Wij vatten die niet eens ten halve. Mijn hart beeft in mij wanneer ik bedenk met wat voor een vijand wij te doen hebben en hoe slecht wij voorbereid zijn om hem tegemoet te treden. De beproevingen van de kinderen Israëls en hun houding vlak vóór de eerste komst van Christus zijn mij telkens weer voorgehouden om de positie van Gods volk in hun ervaring vóór de tweede komst van Christus te illustreren—hoe de vijand elke gelegenheid zocht om de gedachten van de Joden te beheersen, en hoe hij heden tracht de gedachten van Gods dienstknechten te verblinden, opdat zij niet in staat zullen zijn de kostbare waarheid te onderscheiden.” Selected Messages, boek 2, 406.

Volgens onze volgende verwijzing hadden de Joden de „oorspronkelijke waarheid van God” uit het oog verloren, en die oorspronkelijke waarheid voor de Joden was de geschiedenis van de verlossing uit Egypte. De geschiedenis van die verlossing was hun oorspronkelijke waarheid; het was de waarheid waarvan hun was opgedragen die hun kinderen te onderwijzen van geslacht tot geslacht. Zij faalden, evenals het adventisme. Om de waarheid aan de verblinde Joden voor te houden, plaatste Jezus de waarheid in een kader.

“In de tijd van de Heiland hadden de Joden de kostbare juwelen van de waarheid zó bedekt met het puin van overlevering en fabel, dat het onmogelijk was het ware van het valse te onderscheiden. De Heiland kwam om het puin van bijgeloof en lang gekoesterde dwalingen weg te ruimen en de juwelen van Gods woord in het raamwerk van de waarheid te plaatsen. Wat zou de Heiland doen, indien Hij nu tot ons zou komen zoals Hij tot de Joden kwam? Hij zou een soortgelijk werk moeten verrichten door het puin van overlevering en ceremonie weg te ruimen. De Joden werden zeer verontrust toen Hij dit werk deed. Zij hadden de oorspronkelijke waarheid van God uit het oog verloren, maar Christus bracht haar opnieuw in het gezicht. Het is ons werk de kostbare waarheden van God te bevrijden van bijgeloof en dwaling.

“Verheven waarheden zijn aan het gezicht onttrokken en door dwaling en bijgeloof glansloos en onaantrekkelijk gemaakt. Jezus openbaart het licht van God en doet de heerlijke uitstraling van de waarheid in al haar goddelijke heerlijkheid tevoorschijn komen. De gedachten van de oprechten worden met bewondering vervuld. Hun harten worden in heilige genegenheid getrokken tot Hem die de juwelen van de waarheid tevoorschijn bracht en die aan hun verstand ten toon stelde.

“De Joden begrepen een deel van de waarheid en onderwezen een deel van het woord van God; maar zij vatten de ver reikende aard van de wet van God niet. Christus veegde het puin van de overlevering weg en openbaarde de werkelijke kern en het hart van Gods bedoelingen. Toen

Hij dit deed, raakten zij buiten alle perken verbitterd. Zij verspreidden van de ene stad naar de andere valse berichten dat Christus het werk van God vernietigde. Maar terwijl Jezus de oude vormen afschafte, herstelde Hij de oude waarheden, door deze in het raamwerk van de waarheid te plaatsen. Hij bracht ze met elkaar in overeenstemming en voegde ze samen, zodat een volledig en symmetrisch stelsel van waarheid ontstond. Dit was het werk dat onze Heiland deed; en wat zullen wij nu doen? Zullen wij niet in harmonie met Christus werken? Zullen wij ons laten regeren door horen zeggen? Zullen wij onze eigen inbeeldingen het licht van God voor ons laten verbergen? Wij behoren aandachtig te lezen, met begrip te horen, en ook anderen te onderwijzen in de dingen die wij hebben geleerd. Wij moeten voortdurend hongeren naar het brood des levens, voortdurend zoeken naar het levende water en de sneeuw van de Libanon, opdat wij in staat zullen zijn het volk te leiden naar de levende, verkoelende wateren van de Bron der waarheid." Review and Herald, 4 juni 1889.

Bij zijn eerste komst heeft Jezus „de oude waarheden hersteld en ze in het raamwerk van de waarheid geplaatst. Hij paste ze op elkaar toe en verbond ze met elkaar, waardoor een volledig en symmetrisch stelsel van waarheid ontstond." Jezus gebruikte de geschiedenis van het begin van het oude Israël om de oude waarheden opnieuw te vestigen, en Hij deed dit door die waarheden (naar onderwerp) op elkaar af te stemmen en ze met elkaar te verbinden (parallel, regel op regel). Hij deed dit met het doel de Joden te bevrijden van de gebruiken en overleveringen die hen verblind hadden. Die geschiedenis was de eindgeschiedenis van het letterlijke Israël.

Het adventisme herhaalt de geschiedenis van het einde van het oude Israël, en het raamwerk waarin de waarheid geplaatst moet worden om de Laodiceaanse blindheid van traditie en gewoonte weg te nemen, wordt nu tot stand gebracht zoals toen Christus met de Joden omging. De „oude waarheden" moeten in het „raamwerk" van de waarheid worden geplaatst, teneinde profetische lijnen met andere profetische lijnen samen te brengen, „regel op regel", in parallel, met het doel mogelijk een Laodiceaan van zijn blindheid te bevrijden. Christus is ons in alle dingen tot voorbeeld.

Er zijn waarheden in de Bijbel die als leer worden aangeduid, en „er zijn vele wonderbare waarheden", maar er is ook „tegenwoordige waarheid", die een „beproeving voor het volk van" de „generatie" is die leeft wanneer de waarheid wordt geopenbaard. Profetisch gebeurt dit in de vierde generatie van het adventisme, en de „tegenwoordige waarheid" „die een beproeving voor deze generatie is" was geen beproeving voor de vroege generaties van het adventisme.

„Er zijn in de Schriften sommige dingen die moeilijk te verstaan zijn en die, overeenkomstig de woorden van Petrus, door de ongeleerden en onstandvastigen verdraaid worden tot hun eigen verderf. Het is mogelijk dat wij in dit leven niet in staat zijn de betekenis van elke Schriftplaats te verklaren; maar er zijn geen wezenlijke punten van praktische waarheid die in geheimenis gehuld zullen blijven. Wanneer, in de voorzienigheid Gods, de tijd zal komen dat de wereld op de voor die tijd bestemde waarheid beproefd moet worden, zullen geesten door Zijn Geest ertoe gebracht worden de Schriften te onderzoeken, zelfs met vasten en met gebed, totdat schakel na schakel wordt opgespoord en samengevoegd tot een volmaakte keten. Elk feit dat rechtstreeks betrekking heeft op de zaligheid van zielen zal zo duidelijk gemaakt worden dat niemand hoeft te dwalen of in duisternis te wandelen.

“Terwijl wij de keten der profetie hebben gevolgd, is de geopenbaarde waarheid voor onze tijd duidelijk gezien en verklaard. Wij zijn verantwoordelijk voor de voorrechten die wij genieten en voor het licht dat op ons pad schijnt. Degenen die in vroegere geslachten leefden, waren verantwoordelijk voor het licht dat hun vergund werd te beschijnen. Hun verstand werd geoefend met betrekking tot verschillende punten der Schrift die hen op de proef stelden. Maar zij begrepen de waarheden die wij begrijpen niet. Zij waren niet verantwoordelijk voor het licht dat zij niet hadden. Zij hadden de Bijbel, evenals wij; maar de tijd voor de ontvouwing van bijzondere waarheid met betrekking tot de slottonelen van de geschiedenis dezer aarde is gedurende de laatste geslachten die op de aarde zullen leven.”

‘Bijzondere waarheden zijn aangepast aan de omstandigheden van de geslachten zoals die hebben bestaan. De tegenwoordige waarheid, die voor het volk van deze generatie een beproeving is, was geen beproeving voor het volk van geslachten lang geleden. Indien het licht dat nu op ons schijnt met betrekking tot de sabbat van het vierde gebod aan de geslachten in het verleden was gegeven, zou God hen voor dat licht verantwoordelijk hebben gehouden.’
Testimonies, deel twee, 692, 693.

Voor hen die misschien zouden willen ontkennen dat er vier generaties zijn in de geschiedenis van het adventisme, zou ik u willen wijzen op de Tabellen van Habakuk. Een zeer eenvoudige manier om dit feit te begrijpen, is dat de naam Laodicea „een geoordeeld volk” betekent. Het begin van het adventisme kondigde de opening van het oordeel aan, en het einde van het adventisme kondigt de sluiting van het oordeel aan. De sluiting van het oordeel vindt plaats in de derde en vierde generatie.

Gij zult u geen gesneden beeld maken, noch enige gelijkenis van hetgeen boven in de hemel is, noch van hetgeen beneden op de aarde is, noch van hetgeen in de wateren onder de aarde is. Gij zult u daarvoor niet neerbuigen, noch hen dienen; want Ik, de HEERE, uw God, ben een na-ijverig God, Die de ongerechtigheid der vaders bezoekt aan de kinderen, aan het derde en vierde geslacht van hen die Mij haten; en Die barmhartigheid doet aan duizenden van hen die Mij liefhebben en Mijn geboden onderhouden. Exodus 20:4–6.

Aan het einde van het oordeel zal de laatste generatie van het Laodiceïsche (een geoordeeld volk) adventisme worden geoordeeld en uit de mond van de Heer worden gespuwd, zoals het oude Israël bij de verwoesting van Jeruzalem. Bijbelse leerstellingen zijn waarheden, en er zijn ook toetsende waarheden en voorts tegenwoordige waarheden. Tegenwoordige waarheid is altijd een toetsende waarheid, maar zij duidt in het bijzonder op een toetsende waarheid die speciaal is ontworpen voor de generatie die thans leeft. Feitelijk is het echter waarschijnlijker dat elke waarheid uit Gods Woord die wij ervoor kiezen te verwerpen, zojuist een toetsende waarheid is geworden waarvoor wij zojuist zijn gezakt.

Jezus is het Woord van God, en Hij is de waarheid. Hij deelde Pilatus mee dat de reden waarom Hij „in de wereld” „gekomen” was, daarin lag dat Hij „van de waarheid zou getuigen”, en dat ieder die Zijn stem hoorde, „uit de waarheid is”. Het woord „waarheid” waarover Pilatus en Jezus spraken, is afkomstig van een Hebreeuws woord dat als „waarheid” wordt vertaald en dat honderdzeventwintig maal in het Oude Testament voorkomt. Dat Hebreeuws woord (H571)

wordt in het Engels met verschillende woorden vertaald, maar in het Oude Testament wordt het tweeënnegentig maal als „truth” weergegeven. Het is een van die woorden die op vele niveaus diepgaand krachtig zijn.

Het woord dat in het Oude Testament als „waarheid” wordt vertaald, bestaat uit drie Hebreeuwse letters, en in het Hebreeuws hebben de letters hun eigen betekenis; daarom verenigt het woord dat uit de letters wordt gevormd de samengevoegde betekenissen van elke letter om de uiteindelijke betekenis van het woord voort te brengen. Het woord „waarheid” is opgebouwd uit drie Hebreeuwse letters: de eerste letter van het Hebreeuwse alfabet, een letter uit het midden en de laatste letter van het Hebreeuwse alfabet. „Waarheid” in het Oude Testament wordt weergegeven door de eerste en de laatste letters van het alfabet, met een letter in het midden!

Dit is de definitie van de bijbelse „regel van de eerste vermelding”. De eerste keer dat een onderwerp wordt gepresenteerd, is de belangrijkste verwijzing voor het woord, dat een zaad is, en het bevat al het DNA dat nodig is om het gehele verhaal voort te brengen. De op een na belangrijkste verwijzing in de „regel van de eerste vermelding” is de laatste verwijzing, want daar worden alle verhalen die tussen het begin en het einde ontstaan, samengebonden. „In de Openbaring komen alle boeken van de Bijbel samen en eindigen,” en Openbaring is het laatste boek van de Bijbel.

Het Hebreeuwse woord „waarheid” dat wij beschouwen, begint met de letter „Aleph”; het dertiende teken is „Mem” en de tweeëntwintigste en laatste letter is „Tav”. Natuurlijk bestaan er verschillende nuances in de definities van deze letters, afhankelijk van welke taalkundige men raadpleegt voor de omschrijving, maar de algemene definities zijn zeer informatief.

א (Aleph): De eerste letter van het Hebreeuwse alfabet, en zij wordt vaak in verband gebracht met de eenheid; zij vertegenwoordigt het Goddelijke en het eeuwige en symboliseert de verbinding tussen God en de schepping.

מ (Mem): Dertiende letter van het Hebreeuwse alfabet en wordt vaak met water geassocieerd.

ת (Tav): De laatste letter van het Hebreeuwse alfabet, en zij draagt de betekenis van „teken” of „merk”. Zij wordt vaak in verband gebracht met het begrip voltooiing of het „zegel” van de schepping. In het oude Hebreeuws had de letter Tav de vorm van een kruis.

Het Hebreeuwse woord dat als „waarheid” wordt vertaald en dat wij beschouwen, bestaat uit drie letters, die samen het eeuwige evangelie voorstellen. Wat? Dit is gemakkelijk te herkennen als u begrijpt dat de boodschappen van de drie engelen het eeuwige evangelie zijn. Het is herkenbaar, omdat de betekenissen van deze drie letters de boodschap van de drie engelen voorstellen.

De eerste engel van Openbaring veertien identificeert het eeuwige evangelie en zegt vervolgens tot de gehele wereld dat zij „God moet vrezen” en Hem verheerlijken door de Schepper te aanbidden. De betekenis van (Aleph), de eerste van die drie letters, is: „de goddelijke, eeuwige God, en als de Schepper van de mensheid, de God die de mensen eerbiedig moeten vrezen en aanbidden.”

Aleph vertegenwoordigt de boodschap van de eerste engel.

De boodschap van de tweede engel roept de mensen uit Babylon, markeert het ogenblik waarop de Heilige Geest wordt uitgestort en identificeert de opstand van Babylon. De betekenis van (Mem) wordt in verband gebracht met water, (symbool van de uitstorting van de Geest) en het is de dertiende letter van het alfabet; het getal dertien is een symbool van opstand en identificeert aldus Babylon. Mem vertegenwoordigt de boodschap van de tweede engel.

De derde engel waarschuwt de mensen tegen het ontvangen van het merkteken van het beest, onderscheidt twee klassen van aanbidders en spreekt over Gods toorn. De betekenis van (Tav) is dat het een „teken” voorstelt, (het merkteken van het beest); het vertegenwoordigt het zegel van de schepping (het zegel van God). De letter zelf heeft de vorm van het kruis. Tav vertegenwoordigt de boodschap van de derde engel.

„Wat is het zegel van de levende God, dat op de voorhoofden van Zijn volk wordt aangebracht? Het is een teken dat engelen, maar niet menselijke ogen, kunnen lezen; want de verderfengel moet dit merkteken van verlossing zien. Het verstandige gemoed heeft het teken van het kruis van Golgotha gezien in de door de Heere aangenomen zonen en dochters. De zonde van de overtreding van de wet van God is weggenomen. Zij hebben het bruiloftskleed aan en zijn gehoorzaam en getrouw aan al Gods geboden.

„De Heere zal hen die de waarheid kennen, niet verontschuldigen indien zij Zijn geboden niet in woord en daad gehoorzamen.” Maranatha, 243.

Het Hebreeuwse woord dat met „waarheid” wordt vertaald, bestaat uit drie letters die elk hun eigen betekenis hebben. Die drie betekenissen zijn tevens de betekenissen van de boodschappen van de drie engelen. Zij zijn ook de betekenissen van de boodschap van de eerste engel, want de boodschap van de eerste engel was de boodschap aan het begin van het adventisme, en de boodschap van de derde engel is de boodschap aan het einde van het adventisme. Omdat Jezus het einde met het begin illustreert, bezit de eerste engel alle profetische wegmarkeringen van de boodschap van de derde engel. Daardoor worden de betekenissen van de drie Hebreeuwse letters symbolen, niet alleen van de boodschap van de derde engel, maar ook van de boodschap van de eerste engel.

Johannes kreeg in de Openbaring de opdracht de dingen op te schrijven die toen waren, en door dit te doen zou hij tegelijk de dingen opschrijven die in de toekomst zouden zijn. Hij tekende het begin op om het einde te illustreren. In niet mis te verstane bewoordingen is aan de Zevende-dags Adventisten meegedeeld dat zij de boodschap van de Millerieten, die de boodschap van de eerste engel is, moeten bestuderen en verkondigen. Door die waarheden en die geschiedenis te bestuderen en te verkondigen, zullen wij de boodschap van de derde engel verkondigen en de geschiedenis van de eerste engel herhalen.

„God geeft ons geen nieuwe boodschap. Wij dienen de boodschap te verkondigen die ons in 1843 en 1844 uit de andere kerken heeft geleid.” Review and Herald, 19 januari 1905.

„Alle boodschappen die van 1840–1844 werden gegeven, moeten nu met kracht worden gebracht, want er zijn velen die hun oriëntatie hebben verloren. De boodschappen moeten naar alle kerken gaan.” Manuscript Releases, deel 21, 437.

„De waarheden die wij in 1841, '42, '43 en '44 hebben ontvangen, moeten nu worden bestudeerd en verkondigd.” Manuscript Releases, deel 15, 371.

„De waarschuwing is gekomen: Er mag niets worden toegelaten dat het fundament van het geloof zal verstoren waarop wij hebben gebouwd sinds de boodschap kwam in 1842, 1843 en 1844. Ik was in deze boodschap, en sindsdien heb ik voor de wereld gestaan, trouw aan het licht dat God ons heeft gegeven. Het ligt niet in onze bedoeling onze voeten weg te nemen van het platform waarop zij werden geplaatst toen wij dag aan dag de Heere zochten met ernstig gebed, op zoek naar licht. Denkt u dat ik het licht zou kunnen prijsgeven dat God mij heeft gegeven? Het moet zijn als de Rots der Eeuwen. Het heeft mij geleid sinds het mij werd gegeven.” Review and Herald, 14 april 1903.

De boodschap van de eerste engel en de geschiedenis waarin die boodschap werd gebracht, lopen parallel met en illustreren onze huidige geschiedenis — met enkele profetische voorbehouden. Beide geschiedenissen worden ook voorgesteld door de drie letters die door de goddelijke taalkundige zijn gebruikt om het woord „waarheid” te vormen. En dat woord „waarheid” vertegenwoordigt het eeuwige evangelie.

De geschiedenis van de Millerieten aan het begin van het adventisme vertegenwoordigt de eerste engel, en de geschiedenis aan het einde van het adventisme, die door de derde engel wordt voorgesteld, loopt daarmee parallel; toch bevatten zij enkele verschillen.

De eerste engel kondigt de opening van het oordeel aan, en de derde engel kondigt de afsluiting van het oordeel aan. De profetische structuur waarop de geschiedenis van het adventisme zich heeft ontplooid, is zowel in haar begingeshiedenis als in haar eindgeschiedenis identiek. Van beide uiteinden kan worden aangetoond dat zij in de geschiedenis de drie stappen van de drie engelen volgen wanneer deze zich aandienen. En die drie engelen zijn tevens die drie letters. Daarom is de profetische opeenvolging van gebeurtenissen aan beide uiteinden van het adventisme gegrond op de drie stappen van de drie engelen, die wegmarkeringen zijn en tevens worden voorgesteld door die drie Hebreeuwse letters die het woord „waarheid” vormen.

Alfa is het begin van het adventisme, Omega het einde van het adventisme, en de letter in het midden, als de dertiende letter, duidt aldus de opstand van het adventisme aan vanaf zijn begin tot aan zijn einde.

Ons wordt onderricht waar Gods weg is:

Uw weg, o God, is in het heiligdom: wie is een zo groot God als onze God? Psalmen 77:13.

In het heiligdom vinden wij dat Gods weg dezelfde drie stappen omvat als de drie-engelenboodschap. Op de voorhof brengt de vreze Gods iemand ertoe een offer te brengen en rechtvaardiging te verkrijgen. In het Heilige wordt de heiliging voorgesteld door het gebedsleven, weergegeven door het reukofferaltaar, het leven van studie, weergegeven door de tafel der toonbroden, en het leven van dienst, weergegeven door de kandelaars. Het Heilige der Heiligen stelt het oordeel voor. Wanneer wij de vreze Gods bezitten zoals voorgesteld in de boodschap van de eerste engel, zoeken wij rechtvaardiging aan de voet van het kruis, op de voorhof. Wanneer wij

gerechtvaardigd zijn (rechtvaardig gemaakt), wandelen wij in de nieuweheid van het geheiligde leven (groeit in heiligheid), zoals voorgesteld door het Heilige. Het Heilige stelt het werk van een christen voor zoals dat door de Millerieten werd volbracht tijdens de boodschap van de tweede engel, vergezeld van de Middernachtsroep. Gerechtvaardigd en geheiligd zijn wij voorbereid op het oordeel, voorgesteld door het Heilige der Heiligen. Drie stappen van het heiligdom, die onder andere drie theologische termen voorstellen — rechtvaardiging, heiliging en verheerlijking — en ook de drie-engelenboodschap voorstellen, en uiteraard ook de boodschap van de eerste engel voorstellen, en uiteraard ook de drie letters voorstellen die worden gebruikt om het woord “waarheid” te vormen.

Op de voorhof van het heiligdom treffen wij eveneens al deze drie stappen aan. De eerste stap in het heiligdom moet de laatste stap van het heiligdom uitbeelden, evenals de eerste engel parallel loopt met de derde engel. De eerste stap op de voorhof is het slachten van het offer, hetgeen de rechtvaardiging voorstelt. De tweede stap is het wasvat, waar het vet (de zonde) wordt verwijderd en het offer wordt gereinigd vóór de laatste stappen. Het water van het wasvat is een kenmerk van de tweede stap. De derde stap is het eigenlijke brandoffer, dat Christus aan het kruis uitbeelde, waar het oordeel werd voltrokken. Dezelfde drie stappen bevinden zich in de eerste stap van het heiligdom, evenals diezelfde drie stappen zich in de boodschap van de eerste engel bevinden. Het beginsel van alfa en omega is binnen het heiligdom, zoals het is in de boodschappen van de drie engelen, evenals het is in de letters die het woord „waarheid” vormen.

De profetie van 2300 jaar bezit dezelfde structuur. De profetie begon met drie decreten en eindigde bij de komst van de boodschap van de derde engel op 22 oktober 1844. De profetie zet vijf profetische lijnen uiteen, en de geschiedenis aan het begin van de profetie van 2300 jaar stelt de eindgeschiedenis van elk van die vijf profetieën voor. Het begin en het einde van de volledige profetie van 2300 jaar omvatten drie decreten, en zij eindigt met drie boodschappen.

Het begin van de profetie in 457 v.Chr. vond plaats in benauwde tijden en voorzagt erin dat de Joden konden terugkeren en de tempel en de stad herbouwen. Overeenkomstig de voorspelling was het werk dat in 457 v.Chr. was begonnen, 49 jaar later voltooid, in benauwde tijden. Het begin van de 49 jaren illustreert het einde van de 49 jaren.

457 v.Chr. markeert het begin van de profetie die de zalving van Christus bij Zijn doop aanduidt. Zijn zalving markeerde het begin van Zijn werk om een volk te verzamelen dat burgers van het Nieuwe, niet het Oude Jeruzalem zou zijn, evenals het oude Israël in 457 v.Chr. werd vergaderd om het letterlijke Jeruzalem te herbouwen.

457 v.Chr. markeert ook het begin van de profetie die aangeeft wanneer Christus gekruisigd zou worden. Zuster White brengt de geschiedenis van het kruis in verband met de Grote Teleurstelling van 22 oktober 1844, en zij brengt ook de geschiedenis van de doortocht door de Rode Zee in verband met de Grote Teleurstelling. In 457 v.Chr. was er een teleurstelling die een type was van de teleurstelling van de Hebreeën bij de Rode Zee, van de Grote Teleurstelling voor de adventisten, van de teleurstelling van de discipelen bij het kruis en van Ezra in 457 v.Chr.

„Ezra had verwacht dat een groot aantal naar Jeruzalem zou terugkeren, maar het aantal dat aan de oproep gehoor gaf, was teleurstellend klein. Velen die huizen en landerijen hadden verworven, hadden geen verlangen deze bezittingen op te offeren. Zij hielden van gemak en comfort en waren er volkomen mee tevreden te blijven. Hun voorbeeld bleek voor anderen een belemmering te zijn, die anders misschien ervoor gekozen zouden hebben hun lot te verbinden met hen die door geloof voortschreden.” Profeten en Koningen, 612.

457 v.Chr. markeert tevens het begin van de profetie die aangeeft wanneer het oude Israël door God verstoten zou worden en het evangelie tot de heidenen zou worden gebracht, waarmee het einde werd gemarkeerd van een bijzondere genadetijd van 490 jaar, in het bijzonder voor het oude Israël. 457 v.Chr. markeert daarom het begin van hun genadetijd en 34 n.Chr. markeert het einde van hun genadetijd, als type daarvan dat de genadetijd van het adventisme begon in 1844 en eindigt bij de zondagswet.

Er zijn nog enkele andere interne tijdsprofetieën in de profetie van de 2300 jaren, maar zij dragen alle het kenmerk van Alfa en Omega. Hun beginpunten illustreren hun eindpunten.

Het is belangrijk op te merken dat het oude Israël werd aangesteld tot bewaarders van de wet van God, en dat het moderne Israël niet alleen werd aangesteld tot bewaarders van Zijn wet, maar ook tot bewaarders van Zijn profetieën. Toen de Heere een verbond aanging met het oude Israël, maakte Hij hen tot bewaarders van de Tien Geboden, zoals geschreven op twee stenen tafelen. Toen Hij in de Milleritische geschiedenis een verbond aanging met het moderne Israël, maakte Hij hen tot bewaarders van Zijn profetische woord, zoals voorgesteld op de twee tafelen van Habakuk, voorgesteld door de pionierskaarten van 1843 en 1850. Het begin van het oude Israël is een illustratie van het begin van het moderne Israël.

„De Heere riep Zijn volk Israël uit en scheidde het af van de wereld, opdat Hij hun een heilige toevertrouwing zou kunnen toevertrouwen. Hij maakte hen tot de bewaarders van Zijn wet; en Hij had het voornemen door hen onder de mensen de kennis van Zichzelf te bewaren. Door hen moest het licht van de hemel schijnen in de duistere plaatsen der aarde, en een stem moest worden gehoord die alle volken opriep zich van hun afgoderij af te keren om de levende en waarachtige God te dienen.

“Indien de Hebreëen hun toevertrouwde verantwoordelijkheid trouw waren geweest, zouden zij een macht in de wereld zijn geweest. God zou hun verdediging zijn geweest, en Hij zou hen boven alle andere volken hebben verheven. Zijn macht en waarheid zouden door hen geopenbaard zijn, en onder Zijn wijze en heilige heerschappij zouden zij als een voorbeeld naar voren zijn getreden van de verhevenheid van Zijn regering boven elke vorm van afgoderij. Maar zij hielden hun verbond met God niet. Zij volgden de afgodische praktijken van andere volken; en in plaats van de naam van hun Schepper op aarde tot een lof te maken, brachten zij die in verachting.”

“Toch moet het voornemen van God worden volbracht. De kennis van Zijn wil moet aan de wereld worden bekendgemaakt. God bracht de hand van verdrukking over Zijn volk en verstrooide hen als gevangenen onder de volken. In hun benauwdheid bekeerden velen van hen zich van hun overtredingen en zochten de HEERE. Zo, verstrooid over de landen der heidenen,

verbreiden zij de kennis van de ware God.

„In deze tijd heeft God Zijn kerk geroepen, evenals Hij het oude Israël riep, om als een licht op de aarde te staan. Door het machtige kloofmes der waarheid — de boodschappen van de eerste, tweede en derde engel — heeft Hij een volk afgescheiden van de kerken en van de wereld, om hen in een heilige nabijheid tot Zichzelf te brengen. Hij heeft hen gemaakt tot de bewaarders van Zijn wet en heeft hun de grote waarheden der profetie voor deze tijd toevertrouwd. Gelijk de heilige godsspraken die aan het oude Israël waren toevertrouwd, zijn deze een heilige pand, dat aan de wereld moet worden meegedeeld.

“De profetie verklaart dat de eerste engel zijn aankondiging zou doen aan ‘alle natie, en geslacht, en taal, en volk’. De waarschuwing van de derde engel, die deel uitmaakt van dezelfde drievoudige boodschap en de boodschap voor deze tijd is, zal niet minder wijd verbreid zijn. De banier waarop geschreven staat: ‘De geboden Gods en het geloof van Jezus,’ moet omhooggeheven worden. De kracht van de eerste en tweede boodschap moet in de derde worden versterkt. In de profetie wordt zij voorgesteld als verkondigd met luider stem door een engel die in het midden des hemels vliegt, en zij zal de aandacht van de wereld opeisen.”

„De vreselijkste bedreiging die ooit tot stervelingen is gericht, ligt besloten in de boodschap van de derde engel. Dat moet een verschrikkelijke zonde zijn die de toorn van God, ongemengd met barmhartigheid, doet neerdalen. Maar de mensen worden met betrekking tot deze gewichtige zaak niet in duisternis gelaten; de waarschuwing tegen de aanbidding van het beest en zijn beeld moet aan de wereld worden gegeven vóór de voltrekking van Gods oordelen, opdat allen mogen weten waarom de oordelen worden voltrokken, en gelegenheid hebben om eraan te ontkomen.” Signs of the Times, 25 januari 1910.

Het voortbrengen van de twee tafelen ter vervulling van Habakuk hoofdstuk twee was een vervulling van verscheidene profetieën.

Ik zal op mijn wachtpost gaan staan en mij op de toren plaatsen, en uitzien naar wat Hij tot mij zal spreken en wat ik zal antwoorden wanneer ik bestraft word. En de HEERE antwoordde mij en zei: Schrijf het gezicht op en stel het duidelijk op tafelen, opdat men het al lopende kan lezen. Want het gezicht wacht nog op de vastgestelde tijd, maar aan het einde zal het spreken en niet liegen; al vertoeft het, verbeid het, want het zal gewis komen, het zal niet uitblijven.

Zie, zijn ziel, die zich verheft, is in hem niet oprecht; maar de rechtvaardige zal door zijn geloof leven. Habakuk 2:1–4.

De vervaardiging van zowel de pionierskaart van 1843 als de pionierskaart van 1850 was een vervulling van de profetie. De studie van de tabellen van Habakuk levert hiervoor overvloedig bewijs. Maar de passage in Habakuk levert een belangrijke bijdrage aan dit punt in onze bespreking.

„Ik heb gezien dat de kaart van 1843 door de hand van de Heer werd geleid, en dat zij niet veranderd mocht worden; dat de cijfers waren zoals Hij ze wilde; dat Zijn hand erover was en een vergissing in sommige van de cijfers verborg, zodat niemand die kon zien, totdat Zijn hand werd weggenomen.” Early Writings, 74, 75.

Na 1843 werd door de Heer opdracht gegeven een andere kaart te maken, maar dat de eerste kaart (1843) niet veranderd mocht worden, tenzij door inspiratie.

„Ik zag dat de waarheid duidelijk op platen moest worden voorgesteld, dat de aarde en haar volheid des Heeren zijn, en dat de noodzakelijke middelen niet gespaard moesten worden om haar duidelijk te maken. Ik zag dat de oude kaart door de Heere was geleid, en dat niet één enkel cijfer daarop veranderd mocht worden, behalve door inspiratie. Ik zag dat de cijfers op de kaart waren zoals God ze hebben wilde, en dat Zijn hand over een vergissing in enkele van de cijfers was, en die verborg, opdat niemand die zou zien totdat Zijn hand werd weggenomen.” Spalding and Magan, 2.

Terwijl zij bij broeder Nichols (die de kaart van 1850 vervaardigde) woonde, zei zuster White, in de tijd dat hij de kaart maakte, dat zij de kaart van 1850 in de Bijbel zag.

„Ik zag dat God betrokken was bij de uitgave van de kaart door broeder Nichols. Ik zag dat er in de Bijbel een profetie van deze kaart was, en indien deze kaart bestemd is voor Gods volk, indien zij voor de een toereikend is, dan is zij het ook voor de ander; en indien één iemand een nieuwe kaart nodig had, geschilderd op grotere schaal, dan hebben allen die evenzeer nodig.” Manuscript Releases, deel 13, 359.

Habakuk had bevolen: „Schrijf het gezicht op, en stel het duidelijk voor op tafelen.” De twee tafelen van Habakuk waren het symbool van het verbond dat God met het adventisme sloot, toen Hij hun de bewaring van Zijn profetieën toevertrouwde, evenals Hij deed toen Hij met het oude Israël een verbond aanging en de twee tafelen van de wet gaf en de verantwoordelijkheid om de bewakers van de wet te zijn. Maar Habakuk onderscheidt twee klassen van aanbidders in relatie tot de tafelen die het gezicht duidelijk moesten maken. De ene klasse, wier „ziel opgeblazen is” en „niet oprecht is”, en een andere klasse, die worden aangeduid als „de rechtvaardigen”, die „door zijn geloof zal leven.”

De context van Habakuk maakt duidelijk dat zij die gerechtvaardigd zijn, leven door een geloof dat gegrond is op het profetische Woord, zoals voorgesteld door de twee tafelen; en daarom hebben zij die niet gerechtvaardigd zijn, het begin van het adventisme verworpen. Het punt dat ik wil maken, is gebaseerd op een passage die wij enige tijd geleden hebben behandeld. Zij luidt:

“Maar onderwerpen als het heiligdom, in verband met de 2300 dagen, de geboden van God en het geloof van Jezus, zijn bij uitstek geschikt om de vroegere adventsbeweging te verklaren en te tonen wat onze tegenwoordige positie is, het geloof van de twijfelende te bevestigen en zekerheid te geven aangaande de heerlijke toekomst. Ik heb dikwijls gezien dat dit de voornaamste onderwerpen waren waarbij de boodschappers moesten stilstaan.” Early Writings, 63.

Wij hebben zojuist al deze vier waarheden behandeld: het heiligdom, de 2300 dagen, de geboden van God en het geloof van Jezus. Wij hebben al deze vier waarheden geplaatst binnen het waarheidskader dat “volmaakt berekend is om de vroegere adventbeweging te verklaren en te tonen wat onze tegenwoordige positie is.” Dat kader is “de regel van de eerste vermelding”; het is het kenmerk van Alfa en Omega, en het is het waarheidskader, want het woord “waarheid” bevat

precies hetzelfde kenmerk als alle vier de waarheden die worden aangeduid als “tegenwoordige waarheid”, welke gegeven werd om het begin van het adventisme te verklaren.

Als niets anders, betekent dit dat het woord dat met „waarheid” wordt vertaald en dat wij overwegen, het raamwerk is van het eeuwige evangelie, en het het raamwerk is voor de laatste waarschuwingsboodschap, en het het raamwerk is van de boodschap van de derde engel, en het een groot deel uitmaakt van de Openbaring van Jezus Christus.

De laatste waarschuwingsboodschap, voorgesteld als de Openbaring van Jezus Christus in de eerste drie verzen van Openbaring hoofdstuk één, wordt aan het einde van Openbaring voor de tweede maal betuigd. Het einde van Openbaring getuigt van de eerste verzen van het Oude Testament en ook van de laatste verzen van het Oude Testament. Uit die vier verwijzingen kan, met toepassing van de goddelijke regel om profetische lijn op profetische lijn te plaatsen, worden afgeleid dat de laatste waarschuwingsboodschap betrekking heeft op de verhouding van de Schepper tot Zijn geschapen wezens. Zij heeft te maken met Zijn scheppende kracht. Zij heeft te maken met de wijze waarop Zijn scheppende kracht aan Zijn gemeente wordt meegedeeld. Zij heeft te maken met de eigenschap van de Godheid die het einde met het begin identificeert. Het is een boodschap die vlak vóór het sluiten van de genadetijd komt, en meer. Wanneer dit alles gezamenlijk wordt beschouwd, gaat het over Gods scheppende kracht! En de eerste vermelding van Zijn scheppende kracht staat aan het begin van Genesis één, vanaf het eerste vers tot en met hoofdstuk twee, vers drie.

In den beginne schiep God de hemel en de aarde. De aarde nu was woest en ledig, en duisternis lag op de vloed; en de Geest Gods zweefde over de wateren.

En God zei: Er zij licht; en er was licht. En God zag het licht, dat het goed was; en God maakte scheiding tussen het licht en de duisternis. En God noemde het licht Dag, en de duisternis noemde Hij Nacht. Toen was het avond geweest en het was morgen geweest: de eerste dag.

En God zei: Laat er een uitspansel zijn te midden van de wateren, en laat dat scheiding maken tussen wateren en wateren. En God maakte het uitspansel, en maakte scheiding tussen de wateren die onder het uitspansel waren en de wateren die boven het uitspansel waren; en het was alzo. En God noemde het uitspansel Hemel. En het was avond geweest en het was morgen geweest: de tweede dag.

En God zei: Laat de wateren onder de hemel op één plaats samenvloeien, en laat het droge tevoorschijn komen; en het was alzo. En God noemde het droge Aarde, en de samengevloede wateren noemde Hij Zeeën; en God zag dat het goed was. En God zei: Laat de aarde voortbrengen grasscheutjes, zaaddragend kruid, en vruchtbomen die vrucht dragen naar hun aard, welker zaad in zichzelf is, op de aarde; en het was alzo. En de aarde bracht voort grasscheutjes, zaaddragend kruid naar zijn aard, en geboomte dat vrucht draagt, welks zaad in zichzelf is, naar zijn aard; en God zag dat het goed was. En het was avond geweest en het was morgen geweest: de derde dag.

En God zeide: Dat er lichten zijn in het uitspansel des hemels om scheiding te maken tussen de dag en de nacht; en dat zij zijn tot tekenen, en tot gezette tijden, en tot dagen en jaren; en dat zij

zijn tot lichten in het uitspansel des hemels om licht te geven op de aarde; en het was alzo. En God maakte de twee grote lichten: het grote licht om te heersen over de dag, en het kleine licht om te heersen over de nacht; ook maakte Hij de sterren. En God stelde ze in het uitspansel des hemels om licht te geven op de aarde, en om te heersen over de dag en over de nacht, en om scheiding te maken tussen het licht en de duisternis; en God zag dat het goed was. Toen was het avond geweest en het was morgen geweest: de vierde dag.

En God zeide: Dat de wateren overvloedig voortbrengen het levende gedierte dat zich roert, en het gevogelte dat boven de aarde vliegen moge in het open uitspansel des hemels. En God schiep de grote walvissen, en al het levende gedierte dat zich roert, dat de wateren overvloedig voortbrachten, naar zijn aard, en al het gevleugelde gevogelte naar zijn aard; en God zag dat het goed was. En God zegende ze, zeggende: Weest vruchtbaar, en vermenigvuldigt, en vervult de wateren in de zeeën; en het gevogelte vermenigvuldige op de aarde. En het was avond geweest, en het was morgen geweest: de vijfde dag.

En God zeide: Laat de aarde levende wezens voortbrengen naar hun aard, vee, kruipende dieren en dieren der aarde naar hun aard; en het was alzo. En God maakte de dieren der aarde naar hun aard, en het vee naar zijn aard, en al wat op de aarde kruipt naar zijn aard; en God zag dat het goed was. En God zeide: Laat Ons mensen maken naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis; en laten zij heerschappij hebben over de vissen der zee, en over het gevogelte des hemels, en over het vee, en over de gehele aarde, en over al het kruipende gedierte dat op de aarde kruipt. En God schiep de mens naar Zijn beeld; naar het beeld van God schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij hen. En God zegende hen, en God zeide tot hen: Weest vruchtbaar, en vermenigvuldigt u, en vervult de aarde, en onderwerpt haar; en hebt heerschappij over de vissen der zee, en over het gevogelte des hemels, en over al het levende dat zich op de aarde roert. En God zeide: Zie, Ik heb u al het zaadzaaiende gewas gegeven, dat op de gehele aardbodem is, en al het geboomte, waarin zaaddragende boomvrucht is; het zal u tot spijs zijn. Maar aan al het gedierte der aarde, en aan al het gevogelte des hemels, en aan al wat op de aarde kruipt, waarin leven is, heb Ik al het groene kruid tot spijs gegeven; en het was alzo. En God zag al wat Hij gemaakt had, en zie, het was zeer goed. Toen was het avond geweest en het was morgen geweest: de zesde dag. Alzo werden de hemel en de aarde volbracht, en al hun heir. En op de zevende dag had God Zijn werk voleindigd, dat Hij gemaakt had; en Hij rustte op de zevende dag van al Zijn werk, dat Hij gemaakt had. En God zegende de zevende dag en heiligde die, omdat Hij daarop gerust had van al Zijn werk, dat God scheppende tot stand gebracht had. Genesis 1:1–2:3.

De voorgaande verzen vertegenwoordigen het volledige getuigenis van de schepping en benadrukken dat Gods woord scheppende kracht bezit.

Laat de ganse aarde de HEERE vrezen; laten al de inwoners der wereld voor Hem ontzag hebben. Want Hij sprak, en het was er; Hij gebod, en het stond vast. Psalmen 33:8, 9.

Dezelfde scheppende kracht die de wereld heeft voortgebracht, wordt door Christus aangewend om mensen te veranderen.

„De scheppende kracht die de werelden in het bestaan riep, ligt in het woord van God. Dit woord deelt kracht mee; het verwekt leven. Elk gebod is een belofte; door de wil aanvaard, in de ziel ontvangen, brengt het het leven van de Oneindige met zich mee. Het hervormt de natuur en herschept de ziel naar het beeld van God.

„Het aldus meegedeelde leven wordt op gelijke wijze in stand gehouden. ‘Van elk woord dat uit de mond van God uitgaat’ (Mattheüs 4:4) zal de mens leven.” Education, 126.

De Openbaring van Jezus Christus benadrukt hoe het Woord van God aan de mensen wordt overgebracht. Het komt van de Vader, tot de Zoon, tot een engel, tot een profeet die het opschrijft en naar de gemeenten zendt. Het communicatieproces dat aan het begin en aan het einde van het boek Openbaring wordt uiteengezet, wordt ook uitgebeeld door Jakobs ladder, met engelen die de ladder opklimmen en neerdalen. Het wordt uitgebeeld door Zacharia's twee gouden buizen die de olie naar het heiligdom voeren. Het communicatieproces tussen God en mens is een onderwerp van de bijbelse profetie, en de boodschap die wordt uitgezonden bevat de scheppende kracht die het heelal heeft voortgebracht. In het communicatieproces in het eerste hoofdstuk van Openbaring moet worden verstaan dat de boodschap die aan de gemeenten wordt overgeleverd, de kracht bevat om een Laodicens te veranderen in een Filadelfiër.

Of wij nu het begin of het einde van het Oude of het Nieuwe Testament beschouwen, het is dezelfde boodschap. God brengt de laatste waarschuwingsboodschap over, en zij bevat de scheppende kracht van God, indien zij wordt gehoord en bewaard door hen die haar horen. De boodschap die dit tot stand brengt, is geplaatst binnen het goddelijke raamwerk van de Alpha en de Omega. Het begin, het midden en het einde. De drie Hebreeuwse letters die samen het woord „waarheid” vormen, zijn het eeuwige evangelie, en de letters en hun betekenissen, en het woord dat zij voortbrengen wanneer zij met elkaar worden gecombineerd, symboliseren het beginsel en tevens Hem die de Alpha en de Omega is. Het benadrukt Zijn scheppende kracht. De laatste drie woorden van het scheppingsverhaal beginnen elk met de drie letters, in de volgorde die het woord „waarheid” vormen.

De drie woorden die het slot van het scheppingsverhaal vormen, beginnen met de drie letters die samen het woord „waarheid” vormen. De laatste drie woorden van het vers beginnen achtereenvolgens met de letters א (Aleph), מ (Mem) en ת (Tav). Deze drie woorden worden vertaald als „God”, „schiep” en „maakte”. Dat deze drie woorden elk beginnen met de letters א (Aleph), מ (Mem) en ת (Tav) in die volgorde, onderstreept bovendien de volledigheid en geordendheid van het scheppingsverhaal. Dit patroon is door Joodse commentatoren opgemerkt als een interessant taalkundig kenmerk van de Hebreeuwse tekst.

Het scheppingsverhaal begint met de woorden „in den beginne” en het eindigt met drie woorden die de Alfa en Omega vertegenwoordigen, het begin en het einde, de eerste en de laatste. De scheppende kracht die in het getuigenis van Genesis wordt weergegeven, begint en eindigt met de handtekening van de wonderbare taalkundige.

Dat het eerste van iets het laatste van iets uitbeeldt, is wat de profeet Johannes benadrukte toen hij, door op te schrijven wat toen was, tegelijkertijd opschreef wat zou zijn.

De laatste waarschuwingsboodschap van Elia, weergegeven aan het einde van het Oude Testament, duidt op hetzelfde profetische beginsel, binnen de context van de crisis rond de zondagswet en de naderende zeven laatste plagen.

De „regel van de eerste vermelding” en alles wat zij vertegenwoordigt, vormt het „kader” waarbinnen de „tegenwoordige waarheid” moet worden geplaatst. Dat kader is de „regel van de eerste vermelding”, die tevens een van de eigenschappen van God is.

In het boek Daniël, dat het begin van het adventisme vertegenwoordigt, en het boek Openbaring, dat het einde van het adventisme vertegenwoordigt, vinden wij opmerkelijke parallellen wanneer wij ernaar kijken volgens het beginsel dat het eerste het laatste illustreert. Het boek Daniël stelt een eigenschap van Jezus voor wanneer het de naam Palmoni gebruikt, wat betekent: de wonderbare teller van geheimen. Daniël introduceert Jezus ook als Michaël, de aartsengel. Johannes wordt aangewend om hetzelfde te doen als Daniël, en hij identificeert niet de meester van de rekenkunde of de leider van de engelen, maar de meester van de taal. Wanneer wij Jezus beschouwen als de meester van het alfabet, dienen wij Psalm 119 in overweging te nemen, het langste hoofdstuk in de Bijbel.

Psalm 119 is een alfabetisch acrostichon, wat betekent dat de beginletters van elke reeks van acht verzen met dezelfde letter beginnen. Er zijn tweeëntwintig letters in het Hebreeuwse alfabet, en daarom zijn er tweeëntwintig afdelingen van elk acht verzen. Elke afdeling begint met de letter van het alfabet volgens de alfabetische volgorde, en vervolgens begint elk van de acht verzen die aan die letter zijn toegewezen met die letter. Er zijn acht verzen voor elke letter; dus acht verzen maal de tweeëntwintig letters van het Hebreeuwse alfabet zijn gelijk aan honderdzesenzeventig regels. De Psalm benadrukt gehoorzaamheid aan een God die een God van orde is (vandaar de acrostische structuur), niet van chaos.

Een ander prominent thema in Psalm 119 is de diepgaande waarheid dat het Woord van God algenoegzaam is. Door de gehele Psalm heen worden acht verschillende termen gebruikt die naar het Woord van God verwijzen: wet, getuigenissen, bevelen, inzettingen, geboden, oordelen, woord en verordeningen. In bijna elk vers wordt het Woord van God genoemd. Psalm 119 bevestigt niet alleen het karakter van de Schriften, maar bevestigt ook dat Gods Woord het wezenlijke karakter van God Zelf weerspiegelt. Let op deze eigenschappen van God zoals die in Psalm 119 worden uiteengezet:

1. Gerechtigheid (verzen 7, 62, 75, 106, 123, 138, 144, 160, 164, 172)
2. Betrouwbaarheid (vers 42)
3. Waarachtigheid (verzen 43, 142, 151, 160)
4. Getrouwheid (vers 86)
5. Onveranderlijkheid (vers 89)
6. Eeuwigheid (verzen 90, 152)
7. Licht (vers 105)
8. Reinheid (vers 140)

De Psalm opent met twee zaligsprekingen. „Zalig” zijn zij van onberispelijke wandel, die leven naar Gods wet, die Zijn verordeningen bewaren en Hem zoeken met heel hun hart. Dit zijn de lessen voor ons in deze grote Psalm. Het Woord van God is toereikend om ons wijs te maken, ons op te voeden in de gerechtigheid en ons toe te rusten voor elk goed werk (2 Timotheüs 3:15–17).

Natuurlijk maakt Psalm 119 deel uit van een onderwerp dat in de religieuze wereld grotendeels onbeslecht is. Het heeft te maken met de vraag welk vers het middelste vers van de Bijbel is en welk hoofdstuk het middelste hoofdstuk van de Bijbel is. Als u op internet zoekt, zult u de verschillende argumenten aantreffen, toegespitst op de vraag welke Bijbel u gebruikt, enzovoort. Het probleem met ieder standpunt in deze discussie is dat de bepaling van het midden van de Bijbel, hetzij van een vers hetzij van een hoofdstuk, door de Auteur van de Bijbel moet worden vastgesteld, niet door de menselijke student of criticus van de Bijbel.

De Bijbel leert dat er voor alles een begin en een einde is. Voor alles is er een tijd.

Voor alles is er een bestemde tijd, en een tijd voor elk voornemen onder de hemel: een tijd om geboren te worden, en een tijd om te sterven; een tijd om te planten, en een tijd om het geplante uit te rukken. Prediker 3:1, 2.

Er is een tijd om geboren te worden en een tijd om te sterven, en toch is er ook het leven dat zich voltrekt tussen het begin en het einde van ons leven. De geboorte is een kort ogenblik in de tijd, evenals de dood. Het leven vormt het midden en is doorgaans met veel meer geschiedenis verbonden dan de tijd waarin wij geboren worden en de tijd waarin wij sterven.

Het midden in de „regel van de eerste vermelding” bezit doorgaans veel meer getuigenis dan het eerste en het laatste. Een enkel vers of hoofdstuk in de Bijbel opzoeken en dit als het midden definiëren, betekent het bijbelse bewijs negeren, ook al zijn het begin en het einde in wezen tijdstippen; het midden is doorgaans een tijdsperiode. Uiteraard zullen begin, einde en midden met elkaar overeenstemmen, hoewel dikwijls hetzelfde wegmerk aan het einde het tegenovergestelde is van het begin.

Jezus identificeerde Johannes de Doper als Elia, en beiden illustreren dezelfde profetische opeenvolging van gebeurtenissen; maar Elia werd vervolgd door een goddeloze vrouw (Izebel), die trachtte Elia gevangen te zetten en te doden, maar zij deed het nooit. Johannes, die een symbool van Elia was, werd gezocht door een boze vrouw (Herodias) om hem gevangen te zetten en te doden, en zij deed het wel. Elia en Johannes zijn onderling verwisselbare symbolen, maar zij hebben enkele profetische kenmerken die tegengestelde kenmerken zijn en toch nog steeds parallel aan elkaar lopen. Elia stierf nooit, Johannes wel. Het begrijpen dat profetische wegmarkeringen die met elkaar in overeenstemming zijn, vaak elkaars tegendeel zijn, stelt hen die willen zien in staat te begrijpen dat het midden van de Bijbel Psalm 118 is.

Wanneer wij het beginsel van de wet van de eerste vermelding gebruiken zoals wij dat hebben gedefinieerd, ontdekken wij dat het begin van het midden van de Bijbel Psalm 117 is, het kortste hoofdstuk in de Bijbel, bestaande uit twee verzen. Daarop volgt hoofdstuk 118, dat het midden van de Bijbel vormt, en op hoofdstuk 118 volgt hoofdstuk 119, dat het langste hoofdstuk in de Bijbel is

en het einde van het midden van de Bijbel. De wonderbare Taalkundige markeert het begin met het kortste hoofdstuk en markeert vervolgens het einde met het langste hoofdstuk. Het zijn twee tegengestelde hoofdstukken. Het begin is het zaad, en het einde is de plaats waar de volledig rijpe plant is ontwikkeld, waar alle getuigenissen die zich binnen het midden bevinden, met elkaar verbonden zijn. Let op Psalm 117.

Looft de HEERE, alle heidenvolken; prijst Hem, alle volken. Want Zijn goedertierenheid is machtig over ons, en de waarheid des HEEREN is in der eeuwigheid. Halleluja. Psalmen 117:1, 2.

Het woord dat wij beschouwen, dat uit drie letters bestaat, wordt in vers twee vertaald als „waarheid” en vertegenwoordigt het begin van het midden van de Bijbel (het midden van de Bijbel zijnde Psalmen 117–119). Het einde van het midden is Psalmen 119. Psalmen 118 is het midden van het midden. Psalmen 118 bevindt zich tussen het kortste en het langste hoofdstuk in de Bijbel, en het kortste, dat het begin vormt, zet het woord „waarheid” uiteen, dat wordt gevormd door drie letters die de drie stappen van het eeuwige evangelie voorstellen en het raamwerk zijn voor het begrijpen van de waarheid. Dat raamwerk is het beginsel dat het karakter van Christus als de Alfa en de Omega vertegenwoordigt.

Het einde van het midden, namelijk hoofdstuk 119, is een alfabetisch acrostichon dat in het midden van de Bijbel is geplaatst en de wonderbare taalkundige benadrukt. Viermaal wordt in hoofdstuk 119 hetzelfde woord vertaald met waarheid.

En neem het woord der waarheid niet geheel uit mijn mond weg; want ik heb gehoopt op Uw oordelen. Vers 43.

Uw gerechtigheid is een eeuwige gerechtigheid, en uw wet is de waarheid. Vers 142.

Gij zijt nabij, o HEERE, en al Uw geboden zijn waarheid. Vers 151.

Uw woord is van den beginne waarachtig, en elk van uw rechtvaardige oordelen houdt stand tot in eeuwigheid. Vers 160.

De waarheid in deze verzen is een regel van Bijbelse profetie die het einde vanaf het begin aanwijst, en de waarheid in de verzen is dat de Alfa en Omega Zijn handtekening in het midden van de Bijbel heeft geplaatst, zoals Hij dat heeft gedaan voor het begin en het einde. De handtekening van de Eerste en de Laatste is het „raamwerk” voor de voorstelling van de laatste waarschuwingsboodschap van de derde engel. Het laatste van het midden omvat vier verzen waarin het woord wordt gebruikt dat als „waarheid” is vertaald, hoewel de vierde verwijzing eenvoudigweg als „waar” is vertaald. Het laatste en definitieve van die vier verzen geeft aan dat het woord „vanaf het begin” „waar” is.

In het begin, in het scheppingsverhaal van Genesis één en twee, wordt het woord „waarheid”, hoewel het niet rechtstreeks geschreven staat, weergegeven in de laatste drie woorden van het scheppingsverhaal, want elk woord begint, in volgorde, met de letters die samen het woord „waarheid” vormen. In den beginne was het Woord, en door Hem zijn alle dingen geschapen, en

het getuigenis van de schepping in Genesis begint met de woorden: „In den beginne” en eindigt met drie woorden die de waarheden vertegenwoordigen die verbonden zijn met een eigenschap van Christus die in Jesaja wordt omschreven als het bewijs dat Hij de ene en enige God is.

Het midden van de Bijbel (Psalmen 117–119) begint in hoofdstuk 117 met een verwijzing naar de waarheid dat het begin het einde vertegenwoordigt door het gebruik van het woord „waarheid”. Het woord wordt gevormd door drie letters die het eeuwige evangelie en de boodschappen van de drie engelen vertegenwoordigen, en het einde van het scheppingsverhaal aanwijzen. Het einde van het midden van de Bijbel is een presentatie van het alfabet dat de wonderbare taalkundige heeft voortgebracht om het inzicht te vestigen dat hetgeen nu wordt geopenbaard aangaande Zijn karakter in overeenstemming is met de definitie van het woord openbaring, want de Openbaring van Jezus Christus is een boodschap die ontworpen is om een aspect van Christus’ karakter te presenteren dat tot dusver niet volledig is onderkend, zo al ooit. De openbaring is in overeenstemming met de lijnen van de verbondsgeschiedenis, want de verbondsgeschiedenis omvat bewijzen van Gods streven Zichzelf door namen te openbaren naarmate Zijn verhaal zich ontvouwde.

‘De grote beginselen van de wet, van de eigen natuur van God, zijn belichaamd in de woorden van Christus op de berg. Wie daarop bouwt, bouwt op Christus, de Rots der eeuwen. Door het woord aan te nemen, nemen wij Christus aan. En alleen zij die aldus Zijn woorden aannemen, bouwen op Hem. “Want niemand kan een ander fundament leggen dan hetgeen gelegd is, hetwelk is Jezus Christus.” 1 Korinthe 3:11. “En de zaligheid is in geen ander; want er is onder de hemel geen andere Naam, die onder de mensen gegeven is, waardoor wij moeten zalig worden.” Handelingen 4:12. Christus, het Woord, de openbaring van God,—de manifestatie van Zijn karakter, Zijn wet, Zijn liefde, Zijn leven,—is het enige fundament waarop wij een karakter kunnen bouwen dat stand zal houden.’ Mount of Blessings, 148.

Er valt uiteraard nog veel meer te zeggen over deze waarheid, maar wij zullen het hierbij laten.